

Sygn. akt I C 383/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2015r.

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Maja Snopczyńska

Protokolant Anna Koziół

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2015 r. w Świdnicy

sprawy z powództwa S. J.

przeciwko (...) Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę kwoty 7732,53 zł .

I. Zasądza od strony pozwanej (...) Towarzystwa (...) w W. na rzecz powoda S. J. kwotę 3.222,07 zł (trzy tysiące dwieście dwadzieścia dwa złote i siedem groszy) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 19 lutego 2014r do dnia zapłaty ;

II. W pozostałym zakresie umarza postępowanie ;

III. Koszty procesu wzajemnie znosi;

IV. Nakazuje uiścić stronie pozwanej (...) Towarzystwu (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa Sąd Rejonowy w Ś. kwotę 675,81 zł tytułem kosztów opinii biegłego poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 383/14

UZASADNIENIE

Powód S. J. pozwem z dnia 19 lutego 2014r wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) Towarzystwu (...) w W. kwoty 7732,53 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztów procesu wg. norm. W uzasadnieniu podniósł, że 8 grudnia 2013 roku doszło do kolizji drogowej i uszkodzenia zaparkowanego pojazdu powoda M. (...), sprawca kolizji ubezpieczony był z tytułu OC u strony pozwanej; strona pozwana uznała co do zasady swoją odpowiedzialność za szkodę i w toku likwidacji szkody ustaliła koszt naprawy pojazdu na kwotę 1021,38 zł i taką kwotę wypłacono powodowi; na podstawie kosztorysu wykonanego na zlecenie powoda powód ustalił, że rzeczywiste koszty naprawy wynoszą 7364,32 zł; powód wniósł także o zasądzenie kwoty poniesionej tytułem kosztów opinii rzeczoznawcy w kwocie 368,21 zł.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu przyznała, że pojazd sprawcy szkody objęty był u pozwanego umową odpowiedzialności cywilnej; likwidując szkodę pozwany ustalił i wypłacił powodowi 1021,38 zł tytułem odszkodowania na pokrycie kosztów naprawy pojazdu powoda; powód odmówił przyjęcia tej kwoty; strona pozwana podtrzymała stanowisko zajęte na etapie postępowania likwidacji szkody gdyż wypłacone odszkodowanie odpowiada wartości doznanej przez powoda szkody; niezasadne jest także żądanie przez powoda zwrotu kosztów prywatnej wyceny, gdyż nie pozostaje w związku przyczynowym ze zdarzeniem.

Powód na rozprawie w dniu 17 kwietnia 2015r częściowo cofnął powództwo – ponad kwotę 3222,07 zł ze zrzeczeniem się roszczenia.

W (...) SĄD USTALIŁ

NASTĘPUJĄCY STAN FAKTYCZNY:

W dniu 8 grudnia 2013 roku na parking, gdzie stał zaparkowany samochód powoda M. (...) doszło do najechania na ten pojazd przez inny samochód. Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie u strony pozwanej w ramach umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

BEZSPORNE, ponadto wynikające z akt szkodowych

Strona pozwana przeprowadziła likwidację szkody i pismem z dnia 2 I 2014 roku przyznano powodowi odszkodowanie za koszty naprawy pojazdu w kwocie 1021,38 zł.

Powód odmówił przyjęcia tej kwoty.

BEZSPORNE, ponadto wynikające z akt szkodowych

Kosztorysowy uzasadniony koszt naprawy pojazdu powoda wynosi 3.222,07 zł.

DOWÓD: opinia biegłego k. 60-73, 92-94, 118-144

Powód poniósł koszty sporządzenia opinii rzeczoznawcy samochodowego w kwocie 368,21 zł.

DOWÓD: faktura VAT z 7 I 2014r k. 15

Potwierdzenie wpłaty k. 19

W TAK USTALONYM STANIE FAKTYCZNYM

SĄD ZWAŻYŁ:

Powództwo jest częściowo zasadne.

Bezspornym między stronami było, że w dniu 8 XII 2013 roku zaparkowany na parking samochód powoda został uszkodzony przez inny pojazd. Strona pozwana przyznała, że ponosi odpowiedzialność za skutki tego zdarzenia w ramach umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej łączącego ją ze sprawcą zdarzenia. Zakwestionowała jednak wysokość żądanej kwoty wskazując, że w toku postępowania likwidacyjnego ustalono wysokość szkody na kwotę 1021,38 zł i taka kwota została wypłacona powodowi; powód wypłaconą kwotę zwrócił.

Powód na rozprawie w dniu 17 IV 2015r częściowo cofnął powództwo – ponad kwotę 3222,07 zł ze zrzeczeniem się roszczenia. Sąd uznał cofnięcie pozwu za dopuszczalne, gdyż okoliczności sprawy nie wskazują aby ta czynność była sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego. Nie zmierza ona także do obejścia prawa. Skoro cofnięcie nastąpiło ze zrzeczeniem się roszczenia nie jest wymagana zgoda strony pozwanej. W związku z powyższym na mocy art. 203 § 1,4 kpc postępowanie w tym zakresie należało umorzyć.

Zgodnie z treścią art. 822 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie zaś z treścią art. 415 kc, kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Strona pozwana - co do zasady - nie kwestionowała swojej odpowiedzialności za skutki zdarzenia z 8 XII 2013 roku. Tym samym spornym między stronami była jedynie wysokość szkody wyrządzonej w pojeździe powoda. Wykazanie

wysokości szkody spoczywało – zgodnie z art. 6 kc na powodzie, który dla wykazania zasadności żądania wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego.

Wprawdzie strony zakwestionowały opinię biegłego, jednak w toku postępowania, po złożeniu uzupełniającej opinii przez biegłego - już nie kwestionowały opinii. W związku z powyższym ustalając wysokość szkody Sąd oparł się na opinii biegłego, która ostatecznie nie została zakwestionowana przez strony. Tym samym dla ustalenia wysokości kosztów naprawy przyjęto z opinii uzupełniającej z dnia 6 XII 2014r kwotę 3.222,07 zł.

Podkreślić należy, że funkcją odszkodowania jest wyrównanie uszczerbku w majątku osoby poszkodowanej. Art. 361 kc wskazuje, że zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła; naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządono.

Bezspornym pomiędzy stronami było, że naprawienie szkody miało nastąpić w drodze wypłaty kwoty, której wysokość zostanie ustalona abstrakcyjnie na podstawie hipotetycznego kosztorysu naprawy. Tym samym powód nie miał obowiązku przedstawiać rachunków czy faktur, nie miał także obowiązku naprawić pojazdu, a miał otrzymać odszkodowanie wynikające z hipotetycznych kosztów naprawy. W toku likwidacji szkody strona pozwana przedstawiła własną kalkulację kosztów naprawy i według tej kalkulacji wypłaciła odszkodowanie w kwocie 1021,38 zł. Powód zakwestionował wysokość tak ustalonych kosztów naprawy. Z opinii biegłego wynika, że uzasadnione koszty naprawy wynoszą 3.222,07 zł. Ostatecznie strony nie zakwestionowały wysokości kosztów naprawy wynikających z opinii biegłego. Podkreślić należy, że roszczenie powoda jest oparte na ubezpieczeniu OC sprawcy szkody, nie zaś na umowie ubezpieczenia AC – a w przypadku takiego ubezpieczenia OWU najczęściej przewidują obowiązek przedłożenia faktur dla otrzymania odszkodowania.

Z wyroku SN z 16 V 2002r wynika wręcz że „roszczenie o świadczenie należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia komunikacyjnego OC z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego czy naprawa została dokonana”¹. Tym samym skoro powód nie ma obowiązku naprawiać pojazdu, nie ma tym samym obowiązku wykazywania w toku postępowania kosztów naprawy pojazdu. Wysokość należnego odszkodowania ustalana jest nie w oparciu o faktury czy rachunki, a w oparciu o wykazaną wartość kosztorysową naprawy pojazdu powoda. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że wartość ta wynosi 3.222,07 zł (opinia biegłego). Na marginesie jedynie wskazać należy, że kosztorysy na które powołują się strony są dokumentami prywatnymi i nie mogą stanowić podstawy kwestionowania opinii biegłego. Opinia biegłego może być jedynie zakwestionowana w sposób przewidziany przepisami Kpc (co w niniejszej sprawie nie nastąpiło).

Mając powyższe na uwadze należało uznać, że w związku ze zdarzeniem z 8 XII 2013 roku powód poniosła szkodę w wysokości 3.222,07 zł. Skoro powód zwrócił wypłaconą mu kwotę 1021,38 zł (która to okoliczność była bezsporna) należało zasądzić na rzecz powoda całość kwoty wynikającej z opinii biegłego.

W związku z powyższym zasadnym było także zasądzenie na rzecz powoda kosztów poniesionych przez powoda tytułem kosztów sporządzenia opinii technicznej w kwocie 368,21 zł, która to kwota wynika z faktury VAT z 7 I 2014r i potwierdzenia zapłaty.

Za zwłokę w zapłacie należności zgodnie z treścią art. 481 kc wierzycielowi przysługują odsetki w wysokości ustawowej (przy braku - jak w niniejszej sprawie – innej umowy stron) liczone od daty wymagalności. Powód wniósł o zasądzenie odsetek od daty wniesienia pozwu i od tej daty odsetki zostały zasądzone.

W związku z powyższym mając na uwadze zebrany materiał dowodowy i powołane wyżej przepisy zasądzone od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.222,07 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od 19 II 2014r, zaś w pozostałym zakresie umorzono postępowanie.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie przepisu art. 100 k.p.c. mając na względzie wynik procesu (każda ze stron wygrała w połowie) i koszty poniesione przez strony. Powód poniósł koszty opłaty od pozwu – 387 zł, zaliczki

na koszty opinii biegłego – 600 zł, zaś obie strony poniosły koszty zastępstwa procesowego (1200 zł) i opłatę skarbową od pełnomocnictwa (17zł). Dodatkowo stronę pozwaną obciążono kosztami opinii biegłego w kwocie 675,81 zł. Mając na uwadze wysokość wskazanych wyżej kosztów i procentowy wynik sporu koszty należało wzajemnie znieść – przy uwzględnieniu obciążenia strony pozwanej brakującymi kosztami opinii biegłego).

Ponieważ zaliczka uiszczona przez powódkę nie pokryła w całości kosztów opinii biegłego nakazano stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa Sąd Rejonowy w Świdnicy kwotę 675,81 zł, mając na względzie wynik procesu (kwotę tą uwzględniono w rozliczeniu kosztów).

1 V CKN 1273/00, cyt za LEX 55515